

peccata nostra: & ne nos inducas in temptationem, sed libera nos a malo. Quamvis solus hanc recites orationem, publica tamen est, Sanctus Cyprianus addit, quia recitas illam pro omnibus, & quodammodo omnium nomine. Nihil tamen erit de meritis tuis, non secus ac de fructu, quem cum aliis partiis. *Idem*

**Quod de
publicis
precibus di-
ctum, non
ideo dñe
vixit ut a
privatis ab-
stinetur.**

Non fert animus, fideles, detestare vos ab orationis exercitu, cui anima devota domi sua vacare consueverunt; & clam, & clauso oculo, ut loquitur Evangelium, ne ab omnibus videantur, fed ab uno Deo adiutantur. Non deest quazdam cordis solitudo, & collectio mentis, quae efficit, ut multitudinem, ac strepitum evenerit. Hac orandi ra-

lio tempore iacta est, & propria sublimum animarum, dum non in Ecclesiam convertuntur, & cor suum in aram glorificatorum; neque satis unquam laudari, aut suaderti potest, has exercitari; ideque quidquid a nobis dictum fuit, non evertit eos fructus, qui inde percipiuntur. Id enim unum ostendere aditus sum cum haec publice praesentant infrequentis, & in occasionebus tantum prater ordinem facit, operz preium est illis interesse, & quantum res publica privata antecellit, & corpus totum fuggili, membris illud confluenteribus, ita publicas preses, que in maiorum Dei gloriam edant, majorem obtinere vim, acceptiores esse Deo, ac nobis inter utiliores, cum plures in eodem spiritu, eundemque finem ad precandum accedunt. Quod si in alia est opinio, & quod non arbitror, quandoquidem, hanc confitam est, & unanimes Ecclesia sententia; non desferet vobis satisfaciens via. Explite quidem, ut veteri fert animus, pietatem veritatem, & vellemus, ut etiam nos, & vobis, haec easdem preces, quas ab illis Deo iubet offert. Ad agnoscendum vero officii Divini praesentiam, satis est ad examen vocare partes, que illud componunt. Officium hoc igitur confutatum est potissimum ex verbis Scripturae; excerptum inde fuit quid aptius est ad permoveendum in sacris Bibliis, five ad Ecclesiasticos specter, five ad varias sollemitates, quae celebrantur in Ecclesia. Psalmi vero prelustrum, quae aegriam Scripturam portionem constitutum, in hoc officio distribuit sunt, quod jugis Psalmalia poterit nuncupari. Tertio in officio legimus incomparabiles Sanctorum historias, & demum homiliae patrum, qui sunt Sermones, quos illi elucubrati sunt ad alendum verbo Dei populum, soram cura concrederunt. Ecce, quamnam sunt Divini officii partes; simil omnes compounas preses perfectissimas, & obsequio nostro dignissimas. *Sermones Lamberti de vita ecclesiastica Tomo 2.*

firam, & clanculum, & secreto oratione vacare, quæ ratio est animæ ad altiorum Sanctitatum graduum attollendæ, sed simul obite hominum christiani munus; ad publicas preces convenite, confociate vocem vestram cum eo concentu, qui Deo placet, cogitate, vos pro aliis deprecantes in his occasiōnibus, pro vobis quoque summi precari. *Idem.*

Qui divini Officium recitare tenentur, cogitare debent hoc esse. *Dei verbum, quod offerunt ipsi veluti pavulum ideoque sancta cum reverentia illis excipiendo est recitatio verba, & effata ex facris his fontibus hausta. Nihil Ecclesiastico viro turpius est eo radio, quo afficiantur, donec Officii recitationem perolvant. Idoc enim Officium, ut*

De publica-
carum pre-
sum visu-
te.
Non ne mirum est, fideles, opus est, ut Dei filius non
nominet solum, verum etiam cohortetur, sollicitere, & urgeat
homines, ut a te aliquid petant: *Potes, & accipies* puer
illis preferatis quid petendum sit, & illis probet virtutem,
2o potestatem orationis, per exempla, atque similitudines, &
tandem eos doceat, quomodo se gerere debeant, ut eorum
oratio finem, quem sperant, consequatur? De una ex his
orandi rationibus hoferia die fermentum habere fert animus.
Politquam alias in sermonibus locutus sum de precipuis con-
ditionibus orationis, verbis faciem de oratione publica, quan-
dam praecepit Ecclesia statis temporibus, & qualem nō exer-
tere debemus in pluribus occasionibus, ubi rei publice utilitas
non cogere debet in unum veluti corpus certius. & effi-
cientius imperatruis id, quod Deus fortasse non concederet
singulis, qui illud ipsum fecerimur deprecarentur. De hoc or-
ationis genere inquit Scriptura, modo videri plures unam tamen
vocem emforare; modo populum universum mille, & mille
votes emittere, qua stilu in unam vocem conlectant, ut Gar-
superrime dixi, continet verbum Dei. Igitur illud cum fa-
stadio recitate, eit nullum Divini verbi gustum habere; et a
verbum hoc cum in corere, ac radio recipere. Videat quam
procil abelitis in his dispositibus, quia in veris Ecclesiasti-
cis immo in Christianis omnia illius requirantur. Detinatur
hanc immobilitatem, quam populi merito exercutur. Admit-
tam hor separare scandalum, in omnibus actibus nostris
famam pra nobis ferentes verecundiam. Ingemineamus co-
natus nostros, cum ministerio nostro vacuum. Dum oramus,
Hymnos canimus, & Sacra Capica, oris nostri habitus
praeferat quod in coribus nostris sentimus. Qui sed
Ecclesiasticorum costu, quorum corda conjuncta sunt,
qui se vicissim excitant ad celebrandum supremi Domini sui
omnipotentiam, qui in Caelum ejaculantur genitrix, ac sup-
eria ex corde contrito, & humiliata producent! Es hoc
egredies et tu hilaris, & voti compos. Putas te audiisse
divinos concentus, quos Angeli elevant in Cale in honorem
Omnipotentis. *Lambert in Sermonibus de vita ecclesiastica Tom. v.*
Gloria patrum, & gloriam fratrum, & gloriam filiorum.

lum facient; & hac oratione Deum un plurimum se fidei sineret, ut hominibus quicquid hoc pacto pecierint, largiatur;
Dicitur subito: Si duo ex vobis conseruent, de omni re, quoniamcumque peccaverit, sit illis a Patre meo. (**Matt. 18, 18.**) Ecclae est videre quantum publica oratio praeter illi, quam scoriari, & domi nostra fundimus, & spero fore ut eis utilitas efficiat, ut illi intercessi velitis cum pietatis plauta, qui sunt optimi exempli, & quo publica utilitatis, & privatæ etiam, quam & vos ipsi peculiariter percipietis, zelus excitat debet in vobis. **Item.**

Oratio publica & privata. Absit, fideles, nos locum prabere suspicioni adeo injuria-
sia, qualis esset credere, quod aliqua eis poslit contradic-
tio aut in voluntate, aut in verbo Dei de oratione, cu-
m' Salvator nobis propositi regulas adeo securas, & aqua-
reas. Precis publicae, agere privata duo sunt profecto rationes
diferentia quidem, sed non contraria, nec opposita nisi ra-
tione loci, ubi sunt; & singulae sunt habentes precium, ac
meritum, sed qualiter tempore quo. habent peculiaria, ho-
rum nos urgat, ut de eo cogitemus, cujus oblivisciri non possuimus? Hinc sequitur, quemadmodum sapientissime Ecclesia
Officium partiti est, & in hac partitione habuit sanctissimas,
nobisque perutiles caussas; interesse pietatis Ecclesiastici vir-
i regi Ecclesie intentiones, dividendo horas Officii, ac il-
lud recitando statim horis, quas prescripti Ecclesia ad rever-
candam coram mente, sicuti debeat, & obliviscatur Dei
S. Lambert. in Sermonibus de vita Ecclesiastica Tomo 2.

temporis, & locutionis, &c. quaeque tempore sunt, nonne pectora
locutio[n]is, & ha[ec] occasione, in quibus utraque usurpanda est. Eccle-
sia, cui creditum est depositum veritatum Spiritus S. varia
connotavit occasione, in quibus fidelium pletas utraque uti
debet. Suetet enim privatam, secretamque orationem, ubi
agitur de meditandis veritatis eternis, exponendis pro-
priis necessitatibus, de gratiis Domina agendis ob privata be-
neficia, quibus per ipsius largitatem tuimus cumulati. Ibi
ocularum lacrima, gemitus cordis, corporis prostrations,
elevatio manuum, & exteriora qualibet reverentia, cultus,
& submersionis iudicia eo magis sincera sunt, & minus vanita-
ti obnoxia, quo minus sunt hominum oculis subjecta. Idem.

Inter publicas preces, minit quidem videtur recentemus
eis Divinum officium, quod publice recitat in Ecclesiis
Cathedralibus, Collegialibus, Parochialibus, & plurimi
Religiosi communariaibus, ubi saepe dijurnis, nocturnisque
horis cantur, quod non ablitat ab eo, quod Ethicus quidam
(Plinius junior) nuntiavit Trajanu Casari, vulgatis-
sum Christianorum negotio; qui accusabunt publicam
perturbare quietem, & contra rem publicam conjurationem
facere propter frequentes eceus, quos inter se habebant; et
coram inquam negotio esse; utrobo voire ad recitandum

quam oratio
publica em-
perioris, per-
petratrix, pri-
mum venie-
tientis, inter-
ius regis re-
sitate.

Sea meminimus etiam ad id sciendum esse uti prestant; hoc medio; videlicet quod ut digne fungamur officio, quod nobis impositum est orandi, validam eis rationem, quo nos cogar attente divinum officium perfolvere. Cotigemus tamen quod preces fundere tenemur, & quia illi sunt, quibus pre- cione nostrorum subfidae debamus. Hac cogitationis re- centem, fonseditas rationem, cum non meditacione habu- rat voluntatem exercendi fideleras veritates, quas expli- catiorne sunat, videbis te deinceps perceptum maximum fructum ex Officii divini recitatione. Dico eum, qui velit sancte Officium suum recitare, primum debere se ad illud recitandum preparare. Quia in re hac preparatio confitit? In duobus potissimum: primum quorum est, ut a Mando

centem luppeditabit rationem, qua non mediocrem habitura vim est, ut videamus, quanti momenti sit offerre De praedes, quæ sint eidem acceptæ. *Idem.*

*Compluimus Ecclesiastis divinum officium cum tamen Quazarum est causa quia non vacat illis magistrorum veritatem cogitare, quem tantam habent vim ad animam conservandam. Ridelis: *Ecclesiastis iustitiae et lenitatis et misericordiae**

nos pars non esse, qui accedamus ad Deum, tamquam sup-
plices; nisi amoreavimus quascumque alienas cogitationes, &
serio conatu admittantur occupare spiritum nostrum de Deo,
eius obsequio nostra sumus perfoluntur? *Lambert in Sermoni-
bus de vita Ecclesiastis, Tom. 2.*

ad Deum configere posse tamquam ad amicum fidem, cui
tuo penitiora animi nostri arcana committere possumus! Spes nostra nos fulcit in nostris miseriis. In hac vita jugiter
tentati sumus; quis sibi polliceri potest se statutum? Tunc
etiam cum Deo nobis sua opes distribuit, quis certus est
potest se conservaturum in vaissellibus hos thefauos? Vi-
ta huius iniiciere posset, ut animos desponsari, il-

te nuper inimici exerce posuerunt ut animos deponderent ille, qui spectaret solum ea, quae in terris accident, neque aliquid longius prospicueret. Christianis fidelis sustinet hujus vite miseras, quia certe brevi est duratura. Scit, quid promiserit Deus. Igitur Dei promissiones illum confolantur, ex eorum numero, quibus faciem Deus veniam concedat. Si enim se colligere voluerint, & cogitare modicam præcautionem quam adhibent, cum se lofferint Deo illam orationi; videbunt omnem malum castum esse in se, & oratione ipsorum effectum esse nocentiam sua neglegentem.

sup. art. 1. cap. 1. que nocturnam. Iudeoagapite. •
sufficiunt, confirmant. Ecclesia Officium sapientia hanc
illi suppeditat consolationem. Ibi Deus audit sibi promis-
tentem, se fideleum esse in promissionibus suis. Ibi Deus
audit spem sibi facientem, ac ostendentem fore, ut spes sua
nequaquam ipsum fructutur. *Lambet in Sermonibus de Vita*
Ecclesiastica. Tom. 2.

Gaudium, &c. Qui attente, & considerate divinum recitat. Officium, b) de vita Ecclesiastica, Tom. 2.

² confortatio-
nes quibus
li percipi-
at acce-
divimus
erant om-
nis. ³ Autem veritatem nostrum verborum, que probat David:
Quam dulcia faciun' m' eloqua' tua, super mel' oris meo. Be-
num mihi lex oris tui super milia aut', & argenti. Ecclesiastis
afflictionibus obruitur? Officium suum praebebit illi fo-
lida certa confortatiois argumenta; inter acerbissimos fo-
rora non est intelligere necessarium esse attentionem,
ubi animam advertemus. Deum esse, cum qui loquuntur in
Oratione; Deum, qui videt cor nostrum, qui cor nostrum
petit, & qui toties significavit, nequamquam placere sibi nostra
obsequia, & sacrificia: cum sunt tantummodo exteriora. Cum

lores leger in officio suo, J. C., non exaltat caput, nisi postquam bibit aquas amaras de torrente; videlicet J. C., ut loquitur S. Paulus, ideo adiuste politionem glorie sua, quia humiliatus semper fuit obediens u[er]o ad mortem. Legit in officio, illos qui seminare in lacrimis, metere in exultatione. Poterit ne animum ad hac verba adverteat, qui statim experatur, acerbissimis dolores cedere validis argumentis conformatio[n]is, quem nobis Religio suppeditat? Ita qui attente recitat divinum Officium, maxima perfundetur voluptate, neque oratione vacabit, quin sensat se sustineri, & animari ad viam, qua dicit ad Deum, percurram. idem.

Ures requiro dilpositiones in eo, quia ex Officio divini recitatione volum proferre, easque post preparacionem, attentionem, devotionem. Audite qui protribus hiece dilpositionibus sit intelligendum. Si Dominus tibi validam in�

DE ORATIONE DOMINICALI. MONITUM.

I Oratio facta in Salvatoris Nomine cum iis, que reservari conditionibus, semper est efficax & accepta Deo, ad quem in omnibus necessitatibus nostris confidendum est nobis; quid exigitandum erit de Oratione Dominicali, quam ipsi docuit Salvator ad enicas Apologeticas suorum precies, & quam universae proposuit Ecclesie tamquam perfecte orationis exemplar ab initissimum, in quo continetur quidquid nobis petendum est a Deo, ratio petendi, & conditions, que petitiuum nostrum debent concordantia?

tradere illi medium ad eternam beatitudinem pervenienti, quam docens bene orandi rationem ad obtinendam gratias, que ad id mere sunt necessaria. Itaque hec Oratio frequenter, vulgariter, & qua nobis esse debet admonet familiaris: pauci enim sunt fideles, qui illam ignorant, & quā illam a prima pueritia non didicerim, dī quidem materna, alii vero Ecclesiastica lingua.

Hec autem Ecclesia, cui dei filii reliquit adeo validum medium ad impetranda omnia quae a nobis petenda sunt, satis
flebiliter necessitatem, quam ipsi a tenet, & utilitatem, quam inde percipit: deinde enim iunctum in omnibus Religiosis moe-
remoniis; semper hanc recitat Orationem in Missa Sacrificio, in omnibus horis Officii Digni, ita ut Dominus ac Oratio
appellari videat Ecclesie Oratio: quod immo Elogium complectitur, quinque modi summi dictiori. Sequuntur hunc punctum cum san-
ctis pietatis, devotionis, & confidientis, quos nobis inspirat. Anterioris ejusdem dignitas, necessitas nostra, & Celi gratia-

DE ORATIONE DOMINICALI.

AQuoniam est, ut quæ potius iusta sint, & rationi contentaneantur, ut exaudiatur mereamur. Nihil petitur terrena. Principibus, ubi haec deficit conditio; num a deum aliquid petere a Deo, quod illi adverteret? Oratio autem, quam Dominicaliter vocamus do continet, quod meritum, ac jure a Deo petere possumus; Quorum primus est, ne nobis concedat, quod verum bonum est: alterum ut a nobis avertat, quod verum malum est.

Nomine veri boni intelligimus primum Dei bonum, siuti
as est hoc nomine: videlicet petrus, ut gloria eius sem-
per extrinsecus magis augetur: *Sanctissimus nomen suum.* Prae-
terea nomine veri boni intelligimus etiam bonum nostrum;
bonum caeleste; adventus regnum tuum: bonum spirituale; fia-
voluntas tua, ut per hoc ad bonum caeleste perveniamus;
bonum temporale: *Panem nostrum quotidianum in nobis hodie-*
nos in bono spirituale sustineat.

